

Campanya 'Jo també hi vull anar'

El 20 d'octubre de 2017 va ser un dia marcat amb un somriure al calendari de moltes famílies, un dia on teníem l'oportunitat de sentir-nos orgullosos del nostre sistema educatiu. I la veritat és que, per un moment, semblava que ho teníem a tocar, que amb l'aprovació del Decret d'Educació Inclusiva, per fi tindríem una educació per a tots els nens i nenes, sense distinció. Però, lamentablement, ja han passat 6 anys des d'aquell 20 d'octubre i l'educació inclusiva continua sent poc més que una promesa buida.

És per això que les famílies, amb el suport d'entitats i col·lectius, denunciem l'incompliment del Decret d'Educació Inclusiva aprovat el 20 d'octubre de 2017. I no es tracta d'una formalitat, no és una qüestió de reconeixement, és una qüestió de drets fonamentals. Perquè avui, a Catalunya, encara hi ha més de 200.000 infants i joves amb Necessitats Específiques de Suport Educatiu que no poden gaudir del dret a l'educació com la resta de l'alumnat. Infants i joves que són apartats de l'aula ordinària durant el temps lectiu, que no poden quedar-se al menjador de l'escola perquè no tenen garantit el suport que necessiten, que són convidats pels propis centres educatius a no anar de colònies o a les sortides escolars, nenes i nens que ni tan sols s'inscriuen a les activitats extraescolars perquè saben que no podran ser atesos com necessiten.

Per a moltes famílies, aquestes activitats tan bàsiques formen part del dia a dia. Els seus fills i filles van a classe amb normalitat i comparteixen l'aula amb la resta de companyes del grup. Segurament són famílies que, a la nevera de casa, hi tenen penjat el menú del menjador escolar i el calendari d'activitats extraescolars. Famílies que la nit abans de les colònies dormen poc i malament, perquè les pessigolles a l'estómac els fan estar amb els ulls ben desperts.

Però per a moltes altres famílies, aquestes activitats són un veritable infern. Els seus fills i filles sovint són separats de la resta del grup en aules a part. A la nevera hi acumulen informes del CDIAP, sol·licituds de Serveis Socials o recordatoris de visita amb metges especialistes. Famílies que, abans de les colònies, dormen poc i malament, perquè han d'explicar als seus fills i filles que ells no hi podran anar, que no cantaran cançons a l'autocar, ni faran jocs de nit, ni dormiran sota les estrelles amb un sac de dormir. Aquesta és la realitat de les famílies amb infants que tenen Necessitats

Específiques de Suport Educatiu. Una realitat que només poden sortejar, i amb prou feines, les famílies que, o bé poden pagar de la seva butxaca els recursos que el sistema educatiu no cobreix, o bé poden ajustar la seva jornada laboral per ocupar el lloc que haurien d'ocupar les professionals especialitzades. En qualsevol cas, ja sabem que normalment son les mares, les dones, les que acaben sacrificant la seva carrera professional, el seu temps personal i la seva vida social per evitar que els seus fills i filles siguin sistemàticament exclosos del sistema educatiu i de la societat en general.

I, tot i així, l'única cosa que hem aconseguit després d'anys de lluita individual i silenciosa és un Decret d'Educació Inclusiva que no s'està complint i uns responsables polítics que, a dia d'avui, encara organitzen taules per discutir com podríem tenir una educació inclusiva. Però les famílies ens hem cansat de viure en el dia de la marmota. No volem més reunions sense contingut, compromisos incomplets ni debats estèrils que només serveixen per dilatar el procés.

Les famílies no esperarem més: la norma està escrita i ara el que cal és que els responsables polítics, com a mínim, compleixin amb el Decret d'Educació Inclusiva que es va aprovar fa 6 anys. I això passa pel desplegament de les mesures universals, addicionals i intensives que es contemplen en el propi Decret. Però ja alertem a tots i cadascun d'aquests representants que aquesta és tan sols una petició de mínims. Perquè no n'hi ha prou amb publicar Decrets, establir mesures i dotar de recursos el sistema educatiu. Això és sens dubte urgent, però no suficient.

L'educació inclusiva ha de deixar de ser una lluita individual de les famílies afectades. És moment que l'educació inclusiva esdevingui una prioritat per a la resta de famílies, pel professorat, pels equips directius i per la societat en general. Perquè garantir la inclusió en educació ens permetrà forjar les bases d'una societat realment inclusiva, una societat que visqui la diversitat com un element positiu i enriquidor. I això ha de ser una prioritat de totes. Perquè si l'educació no és inclusiva, no és educació!